

מסורת הש"ם

גמ' א (לקמן עמ': 5.) סוה. ג. סוטה ד': (3.) זנחם פו. א.] [ע'] מוס' כרימות כד: ד"ה קסנר] **ד** ערכין כב. ה. א.] [פ'] שגט שמכין זו בני אלם ורלש' עב. ערוך ערך קלפא א' [1] לקמן יב. [1] לקמן אט: [שגט קלג:] **טו** **ש"י** (ט) ג"א החזיר (ט) ג"א להכלי י') ג"ל מנזה (ט) מכה. רש"ק **תוש'** י') (ט"ז) ק"ק י') ג"ל רב פפא וכן איתא לקמן י') היינו פסולין י') ג"ל חזקו (טו) שייך למע"ל

גליון הש"ם

גמ' דנעשה כמי שהחזירו הקוף. לקמן דף ק ע"ב:

הגהות

מהר"ב גרשבורג

א] רש"י ד"ה ומשני כי מהדר ליה ובר' לפלי שמהחזיר בהן ובר' ג"כ ע"י ט"ק:

הגהות צ"ק

א] כלד מקדשין את הקומן: **ב**] אפסול זה נמו: **ג**] האי כל שמחזירו כהן הס"ד ח"כ ד"ה שגט גבי קרקע ודי הכי דקומלן מכלי שגט גבי קרקע ה"י מקדשין קומן ככלי שגט גבי קרקע: **ד**] ג"א משנת מחזירו ומכה אותו אבימי: **ה**] מן מ"מ לענין זה הוי מוסר ומן:

הגהות

רש"י ד"ה קומצין. מהבבלי. ג"ל כהנלל:

(דברי נמויה)

שיטה מקובצת

א] וכי מהדר ליה לקומין כו' ואמאי לא גמר עבודה עד דעביד ליה מוח' לאחז שנתן הקומץ בכלי שרת אפילו לא נתנו בכלי אחר כי מהדר ליה לקומץ לדוכתיה בביתא לקדשה ליה ולפסול ואמאי יחזור ויקומץ. הרמב"ה: **ב**] אמר ר' יוחנן דמאמר שרת אין מקדשין אלא מדעת לרצון המכיר בהם והאי כיון דאדחריה קומץ לדוכתיה לא אדחריה אדעתא לקדשי ליש קומץ ולא איקדש. הרמב"ה: **ג**] והא בעאני כי אבולה מילתא פריך אה קאמץ וקדש: **ד**] כלי שרת מהו שיקדשו בהן הפסולין לעבודה שום דבר אפילו לדעת כד' שיהיה כשר למחילה לקרבן וא"ל אין מקדשין הכלים והאי קומץ דקדשה פסול וקדשה בכלי שרת ליש קומץ ליה לא קדש. הרמב"ה: **ה**] אין מקדשין אין אכל והיבטא אמר ליה נמוק: **ו**] אבל מקדשין ליפסל כשמינה על דעת להקדישן אבל זה לא החזיר הקומץ על דעת להקדישן כלום ומשום הכי יחזור ויקומץ: רב עמרם אמר אפילו תימא שהחזיר כד' לקדש (וקדשי) יומים לא קרשין כל' כיון שהחזירו לביתא גרשה. הרמב"ה: **ז**] ביטא גרשה ביטא כלי שרת שמשקדישן בו המנחה ואית' חזכי מצי למחוי גרשה והאי בלילה בשמן אגן במנחת חוטא איירינן דאין בה שום. הרמב"ה: **ח**] טפופה לא גרשה ולא מוחקה שאין הקומץ (ערוף) [מערין] עליה. הרמב"ה: **ט**] ליה מהדר ליה אדאמא וחזיבת מוכי מהדר ליה מנח נמוק: **י**] ונכיר ליה תפל ממילא כו' אבל אינו רוצה לומר דמהדר ליה כשר דהוי ליה ככו מקדש וגומר עבודת הפסול שמקדש קמיצתו של פסול: **יא**] קרקע ש"מ חיבת אלא נמוק: **יב**] קרקע מכלי כו' ואית' חז' בקדשה מנחה איירינן לא בל קמיצתו וי"ל לקמן בספקא ליה אי שניין חז' קודש כלי קמיצתו דמסתברא וקדוש כלי דמנחה ערוף ומשום הכי רייזי ש"מ קומצין מכלי שעי"ג קרקע כי הימא דקמא סבת דמקדישין ודמילא משני ליה בחזויהו בכלי שעל גבי קרקע והשתא תפשוט דשרון קדוש וקמיצה דאי אין קומצין כיש דאין מקדשין ואי"א תקשי ולקמה כגון שהחזירה לביי שעל גבי קרקע אבל אי משניין הכי לא תקשי תפשוט דאין קומצין דאיית' לן למימר אפי"ג דאין מקדישין

כל המנחות

וקא פריך בי מהדר ליה לקומין לדוכתיה ליקדשו וליפסול. דהא עבד מנחן כלי דמה לי כלי שרת זה ומה לי כלי שרת אחר: אלא מודעת. והא לא היכי ליה להסמך אדעתא דליקדיש: שיקדשו פסולין. כגון אם קמץ זר כו' ונמון לכלי מהו שיקדישנו כלי להקטירו: ליפסל. דקדעה

הוא כל' בקדושה כ"א כי יהצנייה

אדעתיה לקדושי ולא מנאי ללהדוריה

מו לתוך השירים דהא כ"ב פסול

כ"ז זה גמר לכולה עבודה: רב עמרם

אמר. אפילו תימא שלא מדעת נמי

מקדשין והכא לא קדיש כ"ג שמחזירין

לביסא גרשה שאין מחזירה למוך אויר

הכלי ואין הכלי מקדשו: ביטא. כלי

שרת שזו צוללין מנחה: ומקמץ חיובי

קמץ. מחילה כ"ד כשקומץ מכלי זה

והלא גרש הוא וקמיצה ממוך כ"ה הכלי

זעינן דכל דבר הטעון כלי אין חשוב

כלי אלא מוכי: טפופה. פיסל"א שאינה

גרשה כ"ו וכשקומץ ממוך כלי קמץ

באלמנעיתו וכשמחזיר הרי קומץ

גושטם כלי כדמפרש בסמוך: וקפריך

דהא כי קמץ עבד גומא. וכי מהדר

לקומץ בנמוא הוא ליה מוך כלי: ומשני

כי מהדר ליה אדופינתא דמנא. בלדי

הכלי אלל כ"ז גומא החזירו והוי כגושט

הכלי ויניד למנא ונפיל קומץ ממילא

לגומא כדי שיהא ראווי לקמיילת כהן

וכיון דממילא נפל למנא נעשה כמי

שהחזירו הקוף ולא מקדש ליה כלי

ואע"ג דכלי שרת מקדשין שלא מדעת

הני מילי כי מהדר ליה אינה ממש

אדעתא דלא ליקדוש מקדש ליה כ"ח

(האי) א' א' כללי שמחזירו כהן שמונח

על גבי קרקע: קומצין. קומץ מכלי

שעל גבי קרקע וה"ג כ"ח (מקדשין)

קומץ כ"ט מהכלול שעל גבי קרקע:

דאיבעיא לך. כלומר לחזרינו איבעיא

הך בעיא דרז נחמן זעיי מאבימי

וכדמפרש: **קולפי** טבי. הכאות טובות:

בלעי באלבימי. בלעתי מאבימי כלומר

שהיה כטו' י'מנדה אותו: **עלה** דהא

שבעתא. כנס'. ערכין ז' דמנא חלה

שום הימומים ל' יום ומילא אריך ששים

ומתוך לה אבימי צא להכריז רלופין

כל ימות השבת מכריז ל' יום: **בא**

להכריז שני וחמישי. מכריז עד ס' יום

מיום שמתחיל עד יום שפוסק דהיינו

י"ח ימי הכרזה כס' יום ומכריז מי

יקנה נכסי יתומים הללו כדי שימכרו

בזיקר והיום רב חסדא לא' כ"ז משנת

התירוצ ומנאי אבימי אלמא רב חסדא

תלמיד דאבימי הוי: **אבימי** מסכתא

דמנחות כ"ג **איעקר** ליה. נשמכתה הימנו: **ולישלח** ליה. לרז חסדא

דלית לגביה: **במתייע** מילתא. משום יגעתי ומלאתי (מגילה דף ק: 1):

פגע ביה רב נחמן. באבימי: **מבלי** זה. ראה כלי מונח על גבי קרקע

וקאמר כלי זה אם של קודש כ"ג (זה) היה ראוי לקמיצה: **וביצד** מקדשין

את הקומץ. לאחר קמיצה: **הוצרבתה** ג' בהניפ. שנים להגביה שני

כלים אחד שיקמון הימנו ואחד כ"ד שנותן לתוכו ושלשי קומץ וכהן

אחד אינו יכול להגביה שני הכלים דאין עבודה בשמאל: **תמיד**. י"ג

כהנים וזכין זו במסכת יומא כפ"ב (דף כה.). זה הבלל. מתני' היא:

בדר עבודות נקט. אותו שכהן אחד עושה זו אחר זו אלל למניינא

דכהנים לא נחמי: **מה** עבדין לגאוי. כהיכל: **בנפסין**. ביום השבת:

שני סדרי. של לחם הפנים שמים המערכות שש המערכות:

ואילו

ליה אם מקדשין הפסולין לענין דאם עלו לא ירדו דאע"ג דאי לאו כלי

ומסיק דלכתחילה ליקרב מיבעיא ליה אם קידשו הקומץ פסול ככלי אם מעליהו דלילמא כשם שהמונח מקדש דלא ירד כך כלי מקדש דיעלה

ופריך דהא נמי תנינא שקיבלו פסולים וזרקו דמשמע וזרקו דיעבד אלל לכתחילה לא יזרקו והא דקאמר מאי לאו קיבלו פסולין וזרקו פסולין לאו

מלשון פסולין דייק אללא המשנה קא מסיים ופירושא דמתני' כך הוא מדע דהא ר"ש כן לקיש דחיי בפסולין נמי מוקי לה מכלל שלא דקדק רבי

יוחנן בפסולין: **אמר** ליה מבלי זה. למאי דמסיק דמגבה ליה כהן יש לתמוה מאי חידוש הצינו מכלי זה ושמא אשמעינן אע"פ שלא נמשח

שעבודתו כ"ט מחנכת א"ר של עץ היה כרבי יוסי כרבי יהודה דלמר בפרק החליל (סוכה דף כ:.) דעושין כלי שרת של עץ:

טו'שבן מצינו בסילוק בייבין. הא מילתא דלא כרבי תנינא דלמר לקמן (דף כה.) לא זו זו כ' קדושה בלא זו דלחיה לא יליף מילתא ממילתא:

פרק ראשון

מנחות

ז.

וכי מהדר ליה לקומין לדוכתיה ליקדשו. ואע"פ ששירים מפסיקין

צין קומץ לכלי מין בזמינו אינו מוחץ: **א"ר** יוחנן זאת אומרת

כלי שרת אין מקדשין אלא מדעת. והא דפליגי חזקיה ורבי יוחנן לקמן

בפרק המורה (דף עח:.) **כ**] [גבי מודה] ששחטה על שמונים חלות וקאמר

ה] **רצא** דכולי עלמא כלי שרת מקדשין

שלא מדעת שאני החם דממוך שמקדש

מדעת מקדש נמי שלא מדעת והא

דמשמע בסוף לולב וערבה (סוכה דף ג.)

דחזקיה סבר כלי שרת אין מקדשין

שלא מדעת גבי הא דתמן כמעשהו

במול כך מעשהו בשבת ופריך בגמרא

ונייתי במקודשת החם אין כל המים

ראוין להתקדש אלל בהמורה כיון

דראוין לקדש מקדש שלא מדעת וי"ע

דכיון דאין שיעור למים הרי כולם

ראוין להתקדש ונראה דכיון דשלא

בזמנו הוא אע"ג דכלי שרת מקדשין

שלא בזמנו כדמסקינן בסוף שמי הלחם

(לקמן דף ק.) שלא מדעת מיהא אין

מקדשין ואע"ג דלילה אין ממוסר

זמן **ה**] **א"ר** מקדשים ליקרב. הקשה

ה"ר פטר דלפי' הקונטרס בזבחים

פרק המזבח מקדש (דף פו:) משמע

שהצינו ר' יוחנן דמקדשין לכתחילה

ליקרב דקאמר החם זעיי מיניה ר"ש

כן לקיש מר' יוחנן מהו שיקדשו את

הפסולין ופי' שם בקונטרס דלענין

פדיון קא זעיי דאי מקדש הכלי אין

להם פדיון א"ל תנימיה כשם שמונח

והכנס מקדשין את הראוי להם כך כלי

שרת מקדשין את הראוי להם ואע"ג

דמונח וכנס איידי לענין דאם עלו לא

ירדו אייתי מיניה ראה לענין פדיון

א"ל לכתחילה ליקרב קא מיבעיא ל'

הא נמי תנינא שקיבלו פסולין וזרקו

את דמן מאי לאו קבלו פסולין וזרקו

דשל עץ היה כרבי יוסי בר יוחנה

פסולין פי' הא וזרקו כשרין אף לכתחילה

יעלו האזכרים אלמא ל"ו מקדש

לכתחילה ליקרב ועוד קשה מהא דתמן

החם ואלו אם עלו לא ירדו הלן והיואל

והטמא והנשחט מוך למוננו מוך

למקום וכולהו איירי בשמוקא הייתי

כדמונח בגמ' דקאמר עולא אימורי

קדשים קליים שהענין לפני זריקת דמים

לא ירדו נעשו לתמו של מונח אמר ר'

זירא אף אגן נמי תנינא ששפך דמה

ושיאל דמה מוך לקלעים ומה החם

דאם צא לזרוק אינו זורק אמרת אם

עלו לא ירדו הכא כו' ונמוקא הייתי

מכל הני ש"מ דלמר זריקה מיירי

ואפ"ה לכתחילה לא יעלו אלמא אין

מקדשין לכתחילה ליקרב האזכרים ומיהו יש לדמות דלכולהו קאי **י**] וזרקו

ל"ו את דמם ועוד קשה בדכמה דוכתי (פסחים דף קו:.) אמרינן נטמא

הדם לא יזרוק ואם זרק הורנא ולמה לא יזרוק הא כלי שרת מקדשין

לכתחילה ליקרב וצ"פ שני שעירי (יומא דף סב.) אמרינן נשפך הדם ימות

המשחלת מת המשחלת ישפך הדם למא ישפך וכן בדם פסולין ישפך

למאה וצ"פ המנחות (לקמן ק:) תמן נטמאו משהוקדשו ככלי אין להם פדיון

דמשמע הא מיקרב לא קרב ויש לדמות כל הני בשעירה אחר כך לכלי

חול והא דשמעתין נמי יש ליישב לפי' הקונטרס דהא דמשמע שהשיב

לו אין מקדשין היינו לפי שדומה שם לא שקיבלו פסולים א"ר **ל**] **י**] וזורקן

פסולין ועוד קשה לפי' הקונטרס דמדקאמר לכתחלה ליקרב קא מיבעיא

ליה משמע שגם רבי יוחנן היה יודע דליקרב קמיבעיא ליה אללא שהיה

סבור דמזביא ליה דזיעבד ולא מיירי כלל לענין פדיון ולפר"ת דמזביא

מקדשין

מדם

מסכת מקואות

פרק ד' משנה ד'

מים שאובין וימי גשמים

שנתערבו בַּחֲצֵר, וּבְעֵינָהּ,

וְעַל מַעְלֹת הַמַּעְרָה,

אִם רַב מִן הַפָּשֶׁר,

כִּשְׁר. וְאִם רַב מִן

הַפָּסוּל, פָּסוּל. מִחֲצֵה

לְמִחֲצֵה, פָּסוּל. אִימָתִי,

בְּזִמְזֵן שְׂמֹתָעֲרָבִים עַד

שְׁלֹא יִגְעִיזוּ לְמִקְנֵה.

עין משפט ונר מצוה

ל' א מיי פ"ג מהלכות פסח"מ

הלכות כ:

ל' ב מיי שם הל' יח:

ל' ב ג ד מיי פ"ב מהל' עשה"ק

הלכות ג:

ל' ב ה מיי פ"ה מהל' תמידין

ומוספין ה"ד:

פניני רשי"י

אין מקדשין **אלא** מדעת.

שגמונא כהן לרץ שימונא לשם כך...

(סוטה ט:.)

שיטה מקובצת

מ"מ קופצין. תרויח: י"ח דאבימי תני:

ג] וחמישי ששים יומא אבימי מסכת

איקר ליה והשאר נמוק: **י**] א"ל

דמנבה ליה כהן ואית' מה היה סובר

אבימי מה היה שואל תחילה

כשהשיב לו מבלי זה וי"ל דהיה סובר

ששואל אי בעי משיחה לכלי לקדשו

והשיב לו מבלי זה ולא בעי משיחה

דעבודתו מחנכתו כדאי' בסנהדרין

דף ק"ט ט"ז א"ר היה סובר ששואל לו

אי מצי קומץ בשל עץ ולא בעינן כלי

מחנכת והשיב לו אפילו מבלי זה

דשל עץ היה כרבי יוסי בר יוחנה

פסולין פי' הא וזרקו כשרין אף לכתחילה

יעלו האזכרים אלמא ל"ו מקדש

לכת